

עזרי מעם השם עושה שמים וארץ

ספר הזהר

שיתבר התנא האלקי רבן שמעון בר יוחאי זיע"א

ובו: "ספר הזהר", "זהר חדש", "תקוני הזהר"

מגיד

❧ זהר חדש רות ❧

מבאר בלשון הקדש עם פרוש קל ונחמד למען ירוץ הלומד בו

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים
ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך ל"א - חלק ד'

קונטרס 904

מופץ ללא מטרות רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בספרא דא יפקון ביה מן גלותא ברחמי

יחד שבטי ישראל לסיום כל ספר הזהר בדקות ספורות
"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אדר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

ניתנה תורה בסיני אלא נתן לנו השם את רבי שמעון בר יוחאי דיינו, שממנו נתגלה ותאיר לעולם התורה. (זוהר פרשת פינחס דף רמ"א),

ואפילו בדורנו הפשוט בכל רגע תוכלו להתקשר לנשמת הרשב"י - ולזכות לישועות נפלאות, ובוודאי הרשב"י זי"ע יכיר לכם טובה ותושפיע ממקור הברכות^ט, שכידוע שהזוהר הקדוש מגן ומציל מכל הצרות ומונע פגועים ואסונות.

"בזכותך הגעתני!, לך יש חלק בגאולת העם!"

התבטא פעם צדיק ואמר: **בבוא מלך המשיח, עם ישראל נקבצו ובאו לך, ופליטת העם ששים ושמחים, בעת הזאת יתבונן מלך המשיח בעיניו הטהורות יבחן כל אחד ואחד לפי מעשיו, לפתע ירים ידו ויראה באצבעו, כולם ירימו עיניהם בפליאה ויביטו במחזה, אז ישמיע מלך המשיח את קולו ויאמר, בהפנותו אצבע על יהודי מסויים: "בזכותך הגעתני!, לך יש חלק בגאולת העם!". כך יראה על כל יהודי ויהודי שפעל למען ביאתו.**

ובוודאי כשמשיח יבוא, אלו שלמדו זוהר הקדוש, הם יהיו הראשונים, לקבל פניו, ומשיח יאמר להם יישר כוחכם שזרזתם הגאולה, ובזכותכם העולם קיים, ובא על תיקונו השלם.

הלואי שנזכה להיות מן הזוכים המאושרים, שהמשיח בכבודו ובעצמו יעיד עלינו – "בזכותך הגעתני".

הקדוש, ומשמים יכריזו עלינו שאנו לומדי הזוהר הקדוש, אז נזכה לכל הברכות הכתובות בתורה ולגאולה שלימה בב"א.

[ט] כל אחד רוצה שידוך טוב! פרנסה בנקל! ברכה לילדים! ועוד הצלחות ברוחניות ובגשמיות, וכאן יש לכל אחד ואחד אפשרות להמשיך עליו את נשמת הרשב"י עליו השלום ולעורר זכותו, ועל ידי כך בודאי יצליח בכל עניניו.

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, כדכתב רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובוזה יתבטלו כל הגזרות - ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף כלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. - שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הפעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעמר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיה" ופירושו: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובוזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושיה, וישראל ישפן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים ויקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה - כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך - יוכל להחשב לשר האלה, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי כן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח ס"י ג'). ... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסינים למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבודות לחרות כגזבר בזוהר הקדוש, ועוד שזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עכת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב פי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והפן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלומד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זיע"א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, פל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתעטר" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגוון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ'קשיבים ל'קולך ה'שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והפן זה, ע"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משה עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה הוא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עכת"ד האור החיים הקדוש זיע"א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדורנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחיו פל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפילה קדם למוד הזהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לכבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לכבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך בריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשותם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו כמה שאנו לומדים. כמאמר נעים ומירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה: (קבלה מהאריז"ל)

לשם יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד ק" בוא"ו ק"י ביהודא שלים, על ידי שהוא טמיר ועולם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עווגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה התקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגודה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזכה שבלמודינו זה יהיו שפלותיהם דובבות בקרב, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר הזהר, יקנו ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרה על פניהם. והי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו פוננה עלינו ומעשה ידינו פוננה, והי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו פוננה עלינו ומעשה ידינו פוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפילה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה כמוך, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמון את פי ללמד בספר הזהר הקדוש לזכות ... פב"פ (כאן פרט בקשות) [לרפואות...] [ישועות...] [לבנים...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו רפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויאריר ימיו ושנותיו בנעימים] [ויושיעהו בדבר ישועה ורחמים...] אמן סלה.

על כן, יהודים יקרים, תנו לימוד לשם שמים, הקריבו מדקותיכם למען השכינה הקדושה, לעשות נחת רוח ליוצרינו, לגרום לפדות נפשנו, ונלך כולנו כאחד יחד לקבל את אור פני מלך המשיח בב"א.

במקום שנקרא (שם א) ויברא
אלהים את האדם בצלמו, הוא
יהו"ה. ובמקום שלא נקרא
בצלמו, הוא גוף.

ואחר שאמר וייצר ה' אלהים,
שיצר את האדם, עשאו, שפתוב
(שם ג) ויעש ה' אלהים לאדם
ולאשתו פתנות עור וילבשם.
בראשונה פתנות אור, בדגמא של
מעלה, ואחר שחטאו - פתנות
עור.

ועל זה אמר, (ישעיה מג ז) כל הנקרא
בשמי ולכבודי בראתיו ויצרתיו אף עשיתיו.
אף עשיתיו. בראתיו - זה יו"ד
ה"א וא"ו ה"א. ויצרתיו - זה
פתנות אור. א"ף עשיתיו - זה
פתנות עור, משום שהאף סבב
זה.

ולמי יקרא רע? זה יצר הרע, וזה
הנחש, שעשה וסבב שנגזר על
אדם ותוה מות, ועל כל איש.
ובדגמא שיש שם של קדש, כף
יש שם של טמאה, שהוא טמא.
ועל זה, לא יהיה לך אלהים
אחרים על פני. וכל הפוגם אחד
מאיבריו מלמטה, כאלו פוגם
מלמעלה.

ועל זה חרב בא לעולם, ורעב
ומות באים לעולם, ועל זה (שמות
כב) והיו נשיכם אלמנות וגו', למי
שמכניס ברית הקדש לרשות
אחרת. ועל זה (ויקרא יט) שעטנז
לא יעלה עליך. (דברים כב) לא
תחרש בשור ובחמור יחדו. ועל
זה אמר, (שם כז) ארוור שכב עם כל
בהמה. מי היא הבהמה? זו
פותית, גוף שהיא מצד הבהמה
האחרת שלמעלה, טמאה.

ועל זה אמר, (שם ל) ראה נתתי
לפניך היום את החיים ואת הטוב
ואת המות ואת הרע. את החיים
ואת הטוב - זה יהו"ה. ואת המות
ואת הרע - זה שמו של סמאל,
נשמה לנשמה מצד השמאל,

בין האי להאי. אלא, באתר דאקרי (שם א כז)
ויברא אלהים את האדם בצלמו, הוא יהו"ה.
ובאתר דלא אקרי בצלמו הוא גוף.

ובתר דאמר וייצר ה' אלהים. שיצר לאדם,
עשאו. דכתיב (שם ג כא) ויעש ה' אלהים
לאדם ולאשתו פתנות עור וילבשם.
בראשונה פתנות אור, בדוגמא של מעלה,
ובתר דחבו פתנות עור.

ועל דא אמר, (ישעיה מג ז) כל הנקרא בשמי
ולכבודי בראתיו ויצרתיו אף עשיתיו.
בראתיו, דא יו"ד ה"א וא"ו ה"א. ויצרתיו,
דא פתנות אור. א"ף עשיתיו, דא פתנות עור.
משום דהאף סבב זה.

ולמאן יתקרי רע. דא יצר הרע, ודא נחש,
דעבד וסבב דאתגזר על אדם ותוה
מותא, ועל כל אינש.

ובדוגמא דאיתא שם דקודשא, הכי אית שם
דמסאבו, שהוא טמא. ועל דא, לא
יהיה לך אלהים אחרים על פני. וכל הפוגם
אחד מאיבריו מלמטה, כאלו פוגם מלמעלה.
ועל דא, חרב בא לעולם, וכפנא ומותא אתי
לעלמא. ועל דא (שם כב כג) והיו נשיכם
אלמנות וגו'. למאן דעאיל ברית קדישא ברשו
אחרא. ועל דא, (ויקרא יט יט) שעטנז לא יעלה
עליך. (דברים כב י) לא תחרש בשור ובחמור יחדו.
ועל דא אמר, (שם כז כא) ארוור שוכב עם כל
בהמה. מאן היא בהמה. דא פותית. גוף שהיא
מסטרא דבהמה אחרא דלעילא, מסאבא.

ועל דא אמר, (שם ל טו) ראה נתתי לפניך היום
את החיים ואת הטוב ואת המות ואת
הרע. את החיים ואת הטוב, דא יהו"ה. ואת
המות ואת הרע, דא שמיה דסמאל, נשמטא
לנשמטא מסטרא דשמאלא, ונשמטה ורוח

וּנְשָׂמָה רוּחַ וּנְפֶשׁ מִצַּד הַשְּׂמָאל,
שֶׁהִיא בְּגוֹף, שְׂאָדָם שֶׁהוּא מִשְׂאָר
עֲמִים שֶׁלֹּא נִקְרְאוּ אָדָם. וְכֵּן
אָמַר? וּבַחֲרַת בַּחַיִּים.

וְעַל דָּא אֵית שִׂידֵין יְהוּדָאִין. וְלֹא אַתָּא פְּסוּקָא,
דְּאָמַר (שמות כ ג) לֹא יִהְיֶה לְךָ אֱלֹהִים אַחֲרַיִם,
אֲלֹא לִישְׁמַעֲאֵל וְלַעֲשׂוֹ. וְאֱלֹהִים אַחֲרַיִם
מִישְׁמַעֲאֵל וְלַעֲשׂוֹ וּמַעֲשׂוֹ מֵאִזְזָה מְקוּם
יִצְאָו? מִן הַשְּׂמָרִים שֶׁל הַשְּׂדִים
הַיְהוּדִים, וְעַל זֶה כְּתוּב (ישעיה יד)
כִּי מִשְׂרָשׁ נִחַשׁ יֵצֵא צַפֵּעַ. וְעַל
כֵּן, אִם אָמַר לְךָ יִצְרָר הָרַע חֲטָא
וְשָׁכַב עִם בְּהֵמָה - אֵל תֵּאֱמָן בּוֹ.
וְעַל זֶה יֵשׁ שְׂדִים יְהוּדִים
וְיִשְׁמַעֲאֵלִים וְנוֹצְרִים, וְהַגְּדוּלָּה
לְבָנֵי עֲשׂוֹ וְיִשְׁמַעֲאֵלִים. וּמֵאִזְזָה
מְקוּם הִיא? מִן הַגּוֹפּוֹת שְׁלֵהֶם,
שֶׁהֵם אַחִים עִמָּנוּ מִן הַגּוֹף, וְלֹא
מִנְשָׂמָה, וְלֹא מִן רוּחַ, וְלֹא מִנְפֶשׁ,
וְלֹא מִנְשָׂמָה לְנִשְׂמָה.

וְאֲנִי פּוֹתַח לְךָ פֶּתַח גְּדוּל. כָּל בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל הֵם מִשְׁתַּחֲוִים לְקַדוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא. וְאֱלֹהִים שֶׁל בְּנֵי עֲשׂוֹ,
הוּא יִשְׁתַּחֲוֶה לָהֶם. מִנֵּין לָנוּ?
רְמִזׁ שְׂאָמַר הַכְּתוּב, וַיָּבֵא אֱלֹהִים
אֶל בְּלָעַם בַּחֲלוֹם הַלֵּילָה. אֱלֹהִים
שֶׁלוֹ יִשְׁתַּחֲוֶה לוֹ. (במדבר כב) וַיָּבֵא
- עַד בֵּיתוֹ, וַיְדַבֵּר עִמּוֹ בְּלָעַם מִן
הַחֲלוֹן שֶׁלוֹ. (נ"א החלום) וְזֶה לְמָה?
בְּשִׁבִיל כְּבוֹד הַגּוֹף, שֶׁהוּא עֶקֶר
שְׁלֵהֶם.

וְעַל זֶה, כָּל גּוֹי שִׁיעֲשֶׂה תְּשׁוּבָה
וַיִּפְרַד מֵעֲבוּדָה זָרָה וּמֵעֲבָרָה,
יִכְנִס הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בּוֹ רוּחַ
קְדוּשָׁה וְנִפְשׁ קְדוּשָׁה. וְעַל זֶה יֵשׁ
חֶלֶק לְעוֹלָם הַבָּא וְלֹא עִם בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל, אֲלֹא חֶלֶק בְּפָנֵי עֲצָמוֹ
וְעוֹלָם בְּפָנֵי עֲצָמוֹ.

וְכֵּן זֶה לְמָה? בְּשִׁבִיל הַשְּׂמָרִים
שִׁישׁ בְּגוּפּוֹ, שֶׁהֵם מִן הַטְּמֵאָה.
וְהַרוּחַ הַקְּדוּשָׁה, וְנִפְשׁ הַקְּדוּשָׁה,

וְנִפְשׁ מִסְטָרָא דְשְׂמָאֵלָא, שֶׁהִיא בְּגוּפָא, דְּאָדָם
שֶׁהוּא מִשְׂאָר עֲמִין דְּלֹא אִקְרוּן אָדָם. וְכֵּן
אָמַר. וּבַחֲרַת בַּחַיִּים.

וְעַל דָּא אֵית שִׂידֵין יְהוּדָאִין. וְלֹא אַתָּא פְּסוּקָא,
דְּאָמַר (שמות כ ג) לֹא יִהְיֶה לְךָ אֱלֹהִים אַחֲרַיִם,
אֲלֹא לִישְׁמַעֲאֵל וְלַעֲשׂוֹ. וְאֱלֹהִים אַחֲרַיִם מִן
יִשְׁמַעֲאֵל וְעֲשׂוֹ מֵאִזְזָה מְקוּם. מִן הַשְּׂמָרִים
שֶׁל שְׂדִים יְהוּדָאִין. וְעַל דָּא כְּתוּב, (ישעיה יד כט)
כִּי מִשְׂרָשׁ נִחַשׁ יֵצֵא צַפֵּעַ. וְעַל דָּא, אִם אָמַר
לְךָ יִצְרָר הָרַע, חֲטָא, וְשָׁכַב עִם הַבְּהֵמָה, אֵל
תֵּאֱמָן בּוֹ.

וְעַל דָּא, אֵית שְׂדִין יְהוּדָאִין וְיִשְׁמַעֲאֵלִים
וְנוֹצְרִים, וְהַגְּדוּלָּה לְבָנֵי עֲשׂוֹ
וְיִשְׁמַעֲאֵלִים. וּמֵאִזְזָה מְקוּם הִיא. מִן הַגּוֹפּוֹת
שְׁלֵהֶם, שֶׁהֵם אַחִים עִמָּנוּ מִן הַגּוֹף, וְלֹא
מִנְשָׂמָה, וְלֹא מִן רוּחַ, וְלֹא מִנְפֶשׁ, וְלֹא
מִנְשָׂמָתָא לְנִשְׂמָתָא.

וְאֲנִי פּוֹתַח לְךָ פֶּתַח גְּדוּל. כָּל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הֵם
מִשְׁתַּחֲוִים לְהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא. וְאֱלֹהִים
שֶׁל בְּנֵי עֲשׂוֹ, הוּא יִשְׁתַּחֲוֶה לָהֶם. מִנֵּין לָנוּ?
רְמִזׁ שְׂאָמַר הַכְּתוּב, (במדבר כב ג) וַיָּבֵא אֱלֹהִים אֶל בְּלָעַם
בַּחֲלוֹם הַלֵּילָה, אֱלֹהִים שֶׁלוֹ יִשְׁתַּחֲוֶה לוֹ, וַיָּבֵא
עַד בֵּיתוֹ, וַיְדַבֵּר עִמּוֹ בְּלָעַם מִן הַחֲלוֹן (נ"א החלום)
שֶׁלוֹ. וְזֶה לְמָה. בְּשִׁבִיל כְּבוֹד הַגּוֹף, שֶׁהוּא
עֶקֶר שְׁלֵהֶם.

וְעַל דָּא, כָּל גּוֹי שִׁיעֲשֶׂה תְּשׁוּבָה, וַיִּתְּפַרֵּשׁ
מֵעֲבוּדָה זָרָה וּמֵעֲבָרָה, יַעֲוֹל קוּדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא בֵּיה רוּחַ קְדִישָׁא וְנִפְשָׁא קְדִישָׁא.
וְעַל דָּא יֵשׁ לוֹ חֶלֶק לְעוֹלָם הַבָּא. וְלֹא עִם בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל, אֲלֹא חֶלֶק בְּפָנֵי עֲצָמוֹ, וְעוֹלָם בְּפָנֵי
עֲצָמוֹ.

וְכֵּן זֶה לְמָה. בְּשִׁבִיל הַשְּׂמָרִים שִׁישׁ בְּגוּפּוֹ,

שֶׁהֵם מִן הַטְּמֵאָה. וְהַרוּחַ הַקְּדוּשָׁה, וְנִפְשׁ הַקְּדוּשָׁה, שִׁישְׁבוּ עַל

שִׁשְׁבּוּ עַל הַשְּׁמָרִים, בְּחֻזְקָה גְדוֹלָה יָבִיאוּ אוֹתָהּ לְזֶה הַגּוֹף, כְּמוֹ הָאָדָם הֵדָר בְּאִשְׁפָּה. וּמְשִׁימוֹת נְאֻבְדִים הַשְּׁמָרִים שְׁלוֹ.

וְעַל זֶה אָמְרוּ, הַגּוֹף מִן הַכּוֹתֵי - בְּחֻזְיוֹ טָמֵא, וּבְמוֹתוֹ טְהוֹר. לְמָה? בְּשִׁבִיל שְׁתֵּאבֵד נִשְׁמָתוֹ, וְהַגּוֹף יֵשׁוּב אֶל הַעֶפֶר כְּשֶׁהָיָה. הַיְהוּדִי - בְּחֻזְיוֹ טְהוֹר, וּבְמוֹתוֹ טָמֵא, בְּשִׁבִיל שְׁנִשְׁמָתוֹ עוֹלָה לְמָקוֹם גְּבוּהָ, וְנִשְׁאָר נֶפֶשׁ הַבְּהֵמִית בַּגּוֹף. וְעַל דָּא, זֶה נִקְרָא טָמֵא בְּמוֹתוֹ. וְהַכּוֹתֵי טְהוֹר.

לְמָה הַדְּבָר דּוּמָה? לְשֵׁנֵי אֵילָנוֹת, אֶחָד קָדוֹשׁ וְאֶחָד טָמֵא. מִי הוּא הַקָּדוֹשׁ, וּמִי הוּא הַטָּמֵא? מִי שְׁעוֹשֶׂה פְרִי הוּא הַקָּדוֹשׁ, וּמִי שְׁאִין עוֹשֶׂה פְרִי הוּא הַטָּמֵא. וְזֶהוּ שִׁיעֵשָׂה צֶל לַעֲבוּדָה זָרָה. וְעַם כָּל זֶה הֵם נְטוּעִים בְּאֶרֶץ, וְלַעֲץ אֶחָד יֵשׁ מִים, וְלַעֲץ הָאֶחָד אִין (יש) מִים. וְעַם כָּל זֶה, עֵץ אֶחָד יַעֲשֶׂה פְרִי, וְעֵץ אֶחָד לֹא יַעֲשֶׂה פְרִי.

בְּדִנְמָא הַזֶּה הֵם יִשְׂרָאֵל וּבְנֵי הָאֲמוֹת. שְׁנֵי אֵילָנוֹת, שֶׁהֵם נְטוּעִים בְּאֶרֶץ. רוּחַ שֶׁל קִדְשָׁה, וְרוּחַ שֶׁל טְמָאָה. זֶהוּ הָאֵילָנוֹת, וְהֵם בְּאֶרֶץ אַחַת, שֶׁהֵן מִן הַגּוֹף, אַחֲנִינוּ עִמָּנוּ. וְלֹא אֶחָד יֵשׁ מִים וְעוֹשֶׂה פְרִי, זֶה הוּא הַתּוֹרָה הַקָּדוּשָׁה שֶׁל יִשְׂרָאֵל שְׁנִמְשְׁלָה לְמִים, שְׁנִאֲמַר (ישעיה נה) הוּי כָּל צִמָּא לְכוּ לְמִים, וְאִין מִים אֵלָא תוֹרָה.

וְעַל הַגּוֹף שֶׁל יִשְׂרָאֵל אָמַר, וְעֵץ עֲשֶׂה פְרִי אֲשֶׁר זָרְעוּ בּוֹ עַל הָאֶרֶץ וְגו'. וְיִוֹרֵשׁ גֵּן הַעֲדֵן, וְיִוֹרֵשׁ גּוֹף קָדוֹשׁ שְׁלִמְעֵלָה, וְנִהְיִית נִשְׁמָתוֹ מֵאוֹר הַשְּׁכִינָה.

וְאִם תֵּאמַר, אֲמַרְתָּ, שְׁאִין פְרִי בְּאֵילָן הַטְּמָאָה, לְמָה הַפְּסוּק אָמַר עֵץ פְּרִי עֲשֶׂה פְרִי לְמִינוֹ? אִין בְּפָרִי הַעֵץ שִׁיעֵשָׂה צֶל לַעֲבוּדָה

הַשְּׁמָרִים, בְּחֻזְקָה גְדוֹלָה יָבִיאוּ לָהּ לְזֶה הַגּוֹף, כְּמוֹ הָאָדָם הֵדָר בְּאִשְׁפָּה. וּמְשִׁימוֹת נְאֻבְדִים הַשְּׁמָרִים שְׁלוֹ.

וְעַל דָּא אָמְרוּ, הַגּוֹף מִן הַכּוֹתֵי, בְּחֻזְיוֹ טָמֵא, וּבְמוֹתוֹ טְהוֹר. לְמָה. בְּשִׁבִיל שְׁתֵּתֵאבֵד נִשְׁמָתָא דִּילֵיהּ, וְהַגּוֹף יֵשׁוּב אֶל הַעֶפֶר כְּשֶׁהָיָה. הַיְהוּדִי, בְּחֻזְיוֹ טְהוֹר, וּבְמוֹתוֹ טָמֵא. בְּשִׁבִיל שְׁנִשְׁמָתוֹ עוֹלָה לְמָקוֹם גְּבוּהָ, וְנִשְׁאָר נֶפֶשׁ הַבְּהֵמִית בַּגּוֹף. וְעַל דָּא, זֶה נִקְרָא טָמֵא בְּמוֹתוֹ. וְהַכּוֹתֵי טְהוֹר.

לְמָה הַדְּבָר דּוּמָה, לְתַרְיִן אֵילָנִין, חַד קְדִישָׁא, וְחַד מְסֻאָבָא. מָאן הוּי קְדִישָׁא, וּמָאן הוּי מְסֻאָבָא. מָאן דְּעֵבִיד אֵיבָא, הוּי קְדִישָׁא. וּמָאן דְּלֹא עֵבִיד אֵיבָא, הוּי מְסֻאָבָא. וְדִין הוּא דְּיַעֲבִיד צֶל לַעֲבוּדָה זָרָה. וְעַם כָּל דָּא הֵם נְטוּעִים בְּאֶרֶץ, וְלִחַד אֵילָנָא אֵית מִיִּין, וְלֹא אֵילָנָא אַחֲרִינָא לֵית (נ"א אית) מִיִּין, וְעַם כָּל דָּא, אֵילָנָא חַד יַעֲבִיד אֵיבָא, וְאֵילָנָא חַד לֹא יַעֲבִיד אֵיבָא.

בְּדִנְמָא דָּא, אֵינּוּן יִשְׂרָאֵל, וּבְנֵי אוֹמוֹת. תְּרֵי אֵילָנִין, דְּאֵינּוּן נְטִיעִין בְּאֶרְעָא. רוּחָא דְּקְדִישָׁא, וְרוּחָא דְּמְסֻאָבָא, דָּא הוּא הָאֵילָנוֹת, וְאֵינּוּן בְּאֶרְעָא חַדָּא, דְּאֵינּוּן מִן גּוֹפָא, אַחוּנָא עִמָּנָא. (דף צו ע"ב) וְלִחַד אֵית מִיִּין וְעֵבִיד אֵיבָא, דָּא אֵיהִי אוּרִייתָא קְדִישָׁא דִּישְׂרָאֵל, שְׁנִמְשְׁלָה לְמִים, שְׁנִאֲמַר (ישעיה נה א) הוּי כָּל צִמָּא לְכוּ לְמִים, וְאִין מִים אֵלָא תוֹרָה.

וְעַל גּוֹפָא דִּישְׂרָאֵל אָמַר, (בראשית א יא) וְעֵץ עוֹשֶׂה פְרִי אֲשֶׁר זָרְעוּ בּוֹ עַל הָאֶרֶץ וְגו'. וְיִרִית גֵּינְתָא דְּעֲדָן. וְיִרִית גּוֹפָא קְדִישָׁא דְּלַעֲיִלָא. וְנִהְיִית נִשְׁמָתוֹ מֵאוֹר הַשְּׁכִינָה.

וְאִי תִימָא אֲמַרְתָּ, דְּלֵית אֵיבָא בְּאֵילָנָא דְּמְסֻאָבָא, לְמָה הַפְּסוּק אָמַר עֵץ עוֹשֶׂה

זרה שיאמרו עליו שיעשה פרי, שלא אוכלים ממנו, וידפנו הרוח. ועל זה אמר, לא כן הרשעים פי אם כמץ וגו'.

ויש לאילן הזה של הטמאה מים, ולא יעשה פרי, אלא כמו שאמרנו, כמ"ץ אשר תדפנו רוח. זו התורה שלהם, שכתוב (תהלים א) לא כן הרשעים פי אם כמץ כו'. מה שאין כן בישראל, מה כתוב? והנה כעץ שתול על פלגי מים.

רבי אושעיא אמר, בא וראה, מעץ הדעת טוב ורע, זרע דוד כמו זה, עץ הדעת טוב ורע. טוב - מצד האבות, ורע - מצד האמהות, שהיו מן האמות. ועם כל זה, לא מהחציפות שלהם זה היה. כיון ששמע רבי אלעזר בר יוסי את זה, בא ונשקו בראשו. אמר רבי חסדאי, רות מצניעות שבהם היתה, ונכנסה תחת פנפי השכינה, ויצא ממנה דוד. והמלכים התחייבו להיות מזרע דוד, כדי שיהיו רחמנים ואכזרים. רחמנים מצד האב, ואכזרים מצד האם. וזה וזה צריך להיות כאחד. ולפיכך זרע דוד נוקם ונוטר פנחש לאמות, ורחמן לישראלים.

אמר רבי חלפתא, פשושנה בין החוחים נותנת ריח טוב - כף רות מזרע האמות נתנה ריח טוב לפני הקדוש ברוך הוא. פשושנה שהעלתה ריח טוב - כף רות ממעשיה הטובים נכנסה תחת פנפי השכינה.

שאר רבי פדת את בנו של רבי יוסי איש סוכו, רות, כיון שנתגיירה, מפני מה לא קראוה בשם אחר? אמר לו, כף שמעתי, ששם אחר היה לה, וכשנשאת למחלוז, קראו שמה רות, ומשם עלתה בשם זה. שהרי כשנשאת

פרי למינו. אין באיבא דאילנא, דיעביד צל לעבודה זרה, שיאמרו עליו דיעביד איבא, דלא אכלין מיניה, וידפנו הרוח. ועל זה אמר, (תהלים א ד) לא כן הרשעים פי אם כמץ וגו'.

ואית לאילנא דא דמסאבא מיין, ולא יעביד איבא, אלא כמא דאמרנא, כמ"ץ אשר תדפנו רוח. דא אורייתא דלהון, דכתיב לא כן הרשעים פי אם כמץ כו'. מה שאין כן בישראל, מה כתיב. (שם א) והיה כעץ שתול על פלגי מים.

רבי אושעיא אמר, בא וראה מעץ הדעת טוב ורע, זרע דוד פהאי גוונא עץ הדעת טוב ורע. טוב מצד האבות. ורע מצד האמהות, שהיו מן האומות. ועם כל זה, לאו מחציפות דלהון הוות. כיון ששמע רבי אלעזר בר יוסי דא בא ונשקו בראשו.

אמר רבי חסדאי, רות מצניעות שבהם היתה, ונכנסה תחת פנפי השכינה, ויצא ממנה דוד. והמלכים התחייבו להיות מזרע דוד, כדי שיהיו רחמנים ואכזרים. רחמנים מצד האב, ואכזרים מצד האם. וזה וזה צריך להיות כאחד. ולפיכך, זרע דוד, נוקם ונוטר פנחש לאומות ורחמן לישראלים.

אמר רבי חלפתא, פשושנה בין החוחים, נותנת ריח טוב, כף רות מזרע האומות, נתנה ריח טוב לפני הקדוש ברוך הוא. פשושנה שהעלתה ריח טוב, כף רות, ממעשיה הטובים נכנסה תחת פנפי השכינה. שאר רבי פדת, לכריה של רבי יוסי איש סוכו. רות, כיון שנתגיירה, מפני מה לא קראוה בשם אחר. אמר ליה, כף שמעתי, דשם אחר היה לה, וכשנשאת למחלוז, קראו שמה רות. ומשם עלתה בשם זה. דהא

למחלוץ נתגיירה, ולא לאחר זמן. אמר לו, והכתיב אחר כך, באשר תליני אליך ואלהיך אלהי וכו'. הרבה התראות עשיתי נעמי, כמו ששינינו, וכלן קבלה עליה. ואם נתגיירה קודם, למה לה כעת כל זה?

אמר לו, חס וחלילה שנסאף מחלוץ והיא גויה, אלא כשנסאף נתגיירה, ובחזקת אימת בעלה עמדה היא וערפה בענין זה. כיון שמתו בעליהן, ערפה חזרה לסורחנה, ורות עמדה בטעמה, שפתיב, הגה שבה יבמתך אל עמה ואל אלהיה, ורות דבקה בה, כמו שהיתה בתחלה. כיון שמת בעלה, ברצונה דבקה בתורה.

אמר לו, שמעת מה שמה בתחלה? אמר לו, (פלוגית) גילית שמה. כשנסאף מחלוץ, קרא לשמה רות. ערפה, הרפה שמה, וחזרה לסרחונה, ולשמה, ולעמה, ולא להיה, שכתוב (שם) הגה שבה יבמתך אל עמה ואל אלהיה. אל עמה - להקרא בשם הראשון. ואל אלהיה - לעבד עבודה זרה.

רבי רחומאי ורבי קיסמי בן גירי, היו שכחי בהדי הדדי באונו, משבת לשבת. יומא חד הוה יתבי, ורבי רחומאי הוה יתיב ודרש, ועמא יתבי קמיה. פתח ואמר, (ישעיה כד טו) על פן בארים כבדו ה'. מאי באורים. אלו אורים ותומים.

דבר אחר, בארים - בשתי אשות, שהם בציון ובירושלים, שפתיב (שם לא) נאם ה' אשר אור לו בציון ותנור לו בירושלם. ואין בני אדם יודעים בהם.

בציון ובירושלים לבד עולה על דעתך? אלא, כמו שציון וירושלים זה עם זה, כך גם אלו

כשנסאף למחלוץ נתגיירה, ולא לאחר זמן. אמר לו, והכתיב אחר כך, באשר תליני אליך ואלהיך אלהי וכו'. הרבה התראות עשיתי נעמי, וכוילן קבלה עליה. ואם נתגיירה קודם, למה לה השתא פולי האי. אמר לו, חס ושלום שנסאף מחלוץ, והיא גויה, אלא כשנסאף נתגיירה, ובחזקת אימת בעלה עמדה היא וערפה, בענין זה. כיון שמתו בעליהן, ערפה חזרה לסורחנה, ורות עמדה בטעמה. דכתיב, הגה שבה יבמתך אל עמה ואל אלהיה ורות דבקה בה, כמו שהיתה בתחלה. כיון שמת בעלה, ברצונה דבקה בתורה.

אמר לו, שמעת מה שמה בתחלה. אמר ליה, (ם"א פלוגיתא) גילית שמה. כשנסאף מחלוץ, קרא לשמה רות. ערפה, הרפה שמה, וחזרה לסרחונה, ולשמה, ולעמה, ולא להיה, דכתיב הגה שבה יבמתך אל עמה ואל אלהיה. אל עמה, להקרא בשם הראשון. ואל אלהיה, לעבוד עבודה זרה.

רבי רחומאי, ורבי קיסמי בן גירי, הוה שכיחי בהדי הדדי באונו, משבת לשבת. יומא חד הוה יתבי, ורבי רחומאי הוה יתיב ודרש, ועמא יתבי קמיה. פתח ואמר, (ישעיה כד טו) על פן בארים כבדו ה'. מאי באורים. אלו אורים ותומים.

דבר אחר. באורים: בשתי אישות, שהם בציון ובירושלים. דכתיב, (שם לא ט) נאם ה' אשר אור לו בציון ותנור לו בירושלם. ואין בני אדם יודעים בהם.

בציון ובירושלים לבד סלקא דעתך. אלא, כמו דציון וירושלים דא עם דא, הכא נמי אלין דא עם דא, והם פליין זכר ונקבה.

זֶה עִם זֶה, וְהֵם כְּעֵין זָכַר וּנְקָבָה.
וְהוּא אֵשׁ שֶׁל זָכַר חֲלוּשׁ, וְשֶׁל
נְקָבָה חֲזָק. זֶה אֵצֶל צִיּוֹן, וְזֶה אֵצֶל
יְרוּשָׁלַיִם.

וְאֵין לָךְ אָדָם בְּעוֹלָם שְׂאִין לוֹ
שְׂפִי אֲשׁוֹת אֱלוֹ, וְהֵם נִקְרָאִים יִצְר
הָרַע וְיִצְר הַטּוֹב. וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ
הוּא נִתְּנָם לְכַנִּי אָדָם כְּדֵי לְנִסּוֹתָם
בָּהֶם, וְהַפְתּוּב אָמַר, עַל כֵּן בְּאֵרִים
כִּפְדּוּ ה', בָּהֶם הָאָדָם מְכַבֵּד לְקוֹנוֹ.
לְקוֹנוֹ.

שְׁעַר אֶחָד יֵשׁ תַּחַת צִיּוֹן, וְהוּא
תַּחַת הָאָרֶץ אֲלֵפִים אַמּוֹת עַל
אֲלֵפִים אַמּוֹת, וְהַתְחַלַּת הָאֵשׁ
הוּא דָק וְחֲלוּשׁ. וְהַשְׁעַר הַזֶּה הוּא
נִקְרָאת צְפוֹנִית, וּמִשָּׁם הוֹלֵךְ
וּמִתְפַּשֵּׁט עַד יְרוּשָׁלַיִם, מְקוֹם הַר
הַבַּיִת, עַד מְקוֹם שְׁעוֹמֵד כָּל זָכַר
לְהִרְאוֹת אֶת פְּנֵי הָאֲדוֹן ה'
צְבָאוֹת.

מָה הַטַּעַם? מִפְּנֵי שְׁשֵׁם תַּחַת הַר
הַבַּיִת, שְׁעוֹמֵד לְפָנֵי הַעֲזָרָה,
מִתְחַתּוֹ שְׁעוֹר שֶׁלֹּשׁ מֵאוֹת
וְשִׁשִּׁים וְחֲמִשָּׁה אַמּוֹת כְּפָלִים
הָאֵשׁ. אֲבָל לְמַעְלָה, הָאֵשׁ אֵינִי
בּוֹעֵר כִּתְּנוֹר חֲזָק. וְלִמְטָה, הָאֵשׁ
דֹּגְמַת הָעֲרֵלָה הַחוֹפֶפֶת עַל
הַבַּיִת, וְהִיא לְמַטָּה.

וְעַל כֵּן, כָּל זָכַר שֵׁשׁ לוֹ בְּרִית
נִרְשָׁם, עוֹמֵד עֲלָיו לְפָנֵי הָאֲדוֹן
ה'. וּמִפְּנֵי כֵן, עַל כֵּן בְּאֵרִים
כִּפְדּוּ ה'. בְּאוֹר שֶׁל צִיּוֹן, וְאוֹר
שֶׁל יְרוּשָׁלַיִם.

שְׁעַר הַתְּנוּר הַחֲזָק, נִקְרָא עֲרֵל,
וּכְשֶׁהֲזָכְרִים עוֹמְדִים עֲלָיו, נִשְׁקַע
אוֹתוֹ הָאֵשׁ עַד תְּהוּם רַבָּה, וְהוּא
אֵשׁ שֶׁל גִּיהֶנָם.

וַיֵּשׁ לוֹ שְׂבָעָה שְׁמוֹת לְיִצְר הָרַע,
וְאֵלוֹ הֵם: רַע, טָמָא, שֶׁטָן, שׁוֹנָא,
אֲבָן מְכַשׁוֹל, עֲרֵל, צְפוֹנִי וְשְׂבָעָה
שְׁמוֹת לְגִיהֶנָם, וְאֵלוֹ הֵם: בּוֹר,
שַׁחַת, דּוּמָה, טִיט הַיַּיִן, שְׂאוּל,
צִלְמוֹת, אֲרָץ תַּחְתִּית. שְׂבָעָה
פְּתָחִים יֵשׁ לְגִיהֶנָם, כְּנֶגֶד שְׂבָעָה

וְהוּא אֵשׁ שֶׁל זָכַר, חֲלוּשׁ. וְשֶׁל נְקָבָה, חֲזָק.
זֶה אֵצֶל צִיּוֹן, וְזֶה אֵצֶל יְרוּשָׁלַיִם.

וְאֵין לָךְ אָדָם בְּעוֹלָם, שְׂאִין לוֹ שְׂפִי אֲשׁוֹת
אֱלוֹ, וְהֵם נִקְרָאִים יִצְר הָרַע וְיִצְר הַטּוֹב.
וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא נִתְּנָם לְכַנִּי אָדָם, כְּדֵי
לְנִסּוֹתָם בָּהֶם. וְהַפְתּוּב אָמַר, עַל כֵּן בְּאֵרִים
כִּפְדּוּ ה', בָּהֶם הָאָדָם מְכַבֵּד לְקוֹנוֹ.

שְׁעַר אֶחָד יֵשׁ תַּחַת צִיּוֹן, וְהוּא תַּחַת הָאָרֶץ
אֲלֵפִים אַמּוֹת עַל אֲלֵפִים אַמּוֹת, וְהַתְחַלַּת
הָאֵשׁ, הוּא דָק וְחֲלוּשׁ. וְהַשְׁעַר הַזֶּה הוּא נִקְרָאת
צְפוֹנִית, וּמִשָּׁם הוֹלֵךְ וּמִתְפַּשֵּׁט עַד יְרוּשָׁלַיִם,
מְקוֹם הַר הַבַּיִת, עַד מְקוֹם שְׁעוֹמֵד כָּל זָכַר
לְהִרְאוֹת אֶת פְּנֵי הָאֲדוֹן ה' צְבָאוֹת.

מֵאֵי טַעְמָא. מִפְּנֵי שְׁשֵׁם תַּחַת הַר הַבַּיִת,
שְׁעוֹמֵד לְפָנֵי הַעֲזָרָה, מִתְחַתּוֹ, שִׁיעוֹר
שֶׁלֹשׁ מֵאוֹת וְשִׁשִּׁים וְחֲמִשָּׁה אַמּוֹת כְּפָלִים
הָאֵשׁ. אֲבָל לְמַעְלָה, הָאֵשׁ אֵינִי בּוֹעֵר כִּתְּנוֹר
חֲזָק. וְלִמְטָה, הָאֵשׁ דּוּגְמַת הָעֲרֵלָה, הַחוֹפֶפֶת
עַל הַבַּיִת, וְהִיא לְמַטָּה.

וְעַל כֵּן כָּל זָכַר שֵׁשׁ לוֹ בְּרִית נִרְשָׁם, עוֹמֵד
עֲלָיו לְפָנֵי הָאֲדוֹן ה'. וּמִפְּנֵי כֵן, עַל כֵּן
בְּאֵרִים כִּפְדּוּ ה'. בְּאוֹר שֶׁל צִיּוֹן, וְאוֹר שֶׁל
יְרוּשָׁלַיִם.

שְׁעַר הַתְּנוּר הַחֲזָק, נִקְרָא עֲרֵל. וּכְשֶׁהֲזָכְרִים
עוֹמְדִים עֲלָיו, נִשְׁקַע אוֹתוֹ הָאֵשׁ עַד
תְּהוּם רַבָּה. וְהוּא אֵשׁ שֶׁל גִּיהֶנָם.

וַיֵּשׁ לוֹ שְׂבָעָה שְׁמוֹת לְיִצְר הָרַע, וְאֵלוֹ הֵן:
רַע, טָמָא, שֶׁטָן, שׁוֹנָא. אֲבָן מְכַשׁוֹל. עֲרֵל.
צְפוֹנִי. וְשְׂבָעָה שְׁמוֹת לְגִיהֶנָם, וְאֵלוֹ הֵם: בּוֹר.
שַׁחַת. דּוּמָה. טִיט הַיַּיִן. שְׂאוּל. צִלְמוֹת. אֲרָץ
תַּחְתִּית. שְׂבָעָה פְּתָחִים יֵשׁ לְגִיהֶנָם, כְּנֶגֶד
שְׂבָעָה שְׁמוֹת שֵׁשׁ לוֹ. שְׂבָעָה מְדוּרוֹת הֵן זו
עַל זוֹ, וְכוּלָן מְדוּרוֹת מְזוּמָנִים לְרִשְׁעִים לִידוֹן

לְאַחַר קְרִיאַת הַזוֹהַר (יאמר תּפִּילָה זוֹ בְּכַנְתּוֹ הַלֵּב)

יְהִי רְצוֹן מִלְפָּנֶיךָ ה' אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵי שְׂיִתְקַלְּמוּ בְּנוֹ עֵתָה מִקְרָא שְׁפָתוֹב "וְאִשִּׁים דְּבַרֵּי בְּפִיךָ וּבְצֶל יְדֵי כְּפִיתֶיךָ לְנִמְעַ שְׁמַיִם וְלִיסַד אֶרֶץ", לְהַעֲלוֹת לְרוּמָם וְלִתְקַן הַרְיִסוֹת וְחֻרְבוֹת הַשְּׂכִינָה הַקְּדוּשָׁה לְקִשּׁוּט וּפְרִיפְרִיא עֲלָהּ וּלְאַרְמוֹן שֶׁעַל מְכוּנֵי יֵשֵׁב לְהַחְזִיר עֲטָרָה לְיוֹשְׁנֵיהָ וּמָיִם בְּנוֹ מִהֲרָה מִקְרָא שְׁפָתוֹב "וְהָיָה אוֹר הַלְּבָנָה כְּאוֹר הַחֲמָה וְאוֹר הַחֲמָה יִהְיֶה שְׁבַעֲתַיִם כְּאוֹר שְׁבַעַת הַיָּמִים". וְזִכּוֹת הַרְשָׁבִי הַקְּדוֹשׁ וּבְנוֹ רַבִּי אֶלְעָזָר, וְיוֹתָם בֶּן אֶזְרִיָּהוּ, יַעֲמוּד לְנוֹ לְתַקַּן הָעוֹלָם מִיּוֹם שֶׁנִּבְרָא עַד סוֹפוֹ פְּרָצוֹנוֹ וּכְרָצוֹן יִרְאוּ. וּבְזִכּוֹת הַיּוֹתָנוּ עֲסוּקִים בְּחֻכְמָה הַאֲתָה, עַל יְדֵה תִתְקַרֵּב הַגְּאוּלָּה, וְיִשְׁוֹעָתָה מִהֲרָה תִצְמִיחַ, לְעֵלוֹי שְׂכִינַת עוֹגֵנוּ בְּמִהֲרָה בְּיָמֵינוּ. וְיִקְוִים בְּנוֹ מִקְרָא שְׁפָתוֹב "וְיֵאמֹר אֱלֹקִים יְהִי אוֹר", וְיִזְרַח עֲלֵינוּ אוֹר ה', בְּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה ה' אֶחָד וְשִׁמּוֹ אֶחָד, אֲמֹן נֶצַח סֵלָה וְעַד. (נֶפֶשׁ הַתּפִּילָה מִתּוֹךְ לְשׁוֹנוֹ הַקְּדוֹשׁ שֶׁל רַבִּי חַיִּים וְיִטָּאֵל זִיע"א)

מוֹדָה אֲנִי לְפָנֶיךָ הַשֵּׁם אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵי שְׂאִיִּתְנִי לְלִמּוּד וְלַהֲגוּת בְּסִפְר הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה וְיִהְרָה עֲלֵיךָ, וְזִכּוֹת הַתְּנָאִים הַקְּדוֹשִׁים שֶׁלְּמִדְנוּ תוֹרָתָם יַעֲמוּד לְנוֹ וְלִזְרַעֲנוּ וְנִזְכָּה לְהַבְטַחַת הַנְּבִיא (יִשְׁעִיָּה נט, כ-כא) וּבֵא לְצִיּוֹן גּוֹאֵל וְלִשְׁבִי פִּשְׁעֵ בְּעַקֵּב נָאִם ה'. וְאֲנִי זֹאת בְּרִיתִי אִתְּכֶם אֲמֹר יְהוָה רִחֲמֵי אֲשֶׁר עָלֶיךָ וּדְבַרֵּי אֲשֶׁר שְׁמַתִּי בְּפִיךָ לֹא יִמְשָׁו מִפִּיךָ וּמִפִּי זָרַע זָרַע אֲמֹר ה' מַעֲשֶׂה וְעַד עוֹלָם. וְיִתְקַיֵּים בְּנוֹ הַנְּבִאָה (יִשְׁעִיָּה נא, טו) וְאִשִּׁים דְּבַרֵּי בְּפִיךָ וּבְצֶל יְדֵי כְּפִיתֶיךָ לְנִמְעַ שְׁמַיִם וְלִיסַד אֶרֶץ וְלֵאמֹר לְצִיּוֹן עֲמִי אֲתָה. וּבְרַפְתּוֹ מִשֶּׁה רִיעָא מְהִימָנָא תִתְגַּלֶּה בְּמִהֲרָה דִּידוֹ, ה' בְּדַר יִנְחֵנוּ וְאִין עֲמֵנו אֵל נִכְר, יִרְאוּ עֵינֵינוּ וְיִשְׁמַח לְבָנוּ וְתִגַּל בְּפִשְׁנוּ בִּישְׁוֹעָתֶךָ בְּאֲמוֹת בְּאֲמֹר לְצִיּוֹן מִלְּךָ אֱלֹהֵיךָ, בְּרוּךְ ה' לְעוֹלָם אֲמֹן וְאֲמֹן. (סו ד)

אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ מִלְּךָ רַחֲמָנוּ רַחֵם עֲלֵינוּ טוֹב וּמְטִיב הַדְּרָשׁ לְנוּ. שׁוּבָה אֲלֵינוּ [עֲלֵינוּ] בְּהַמּוֹן רַחֲמֶיךָ בְּגִלְל אֲבוֹת שְׁעִשׂוּ רְצוֹנֶךָ. בְּנָה בֵּיתֶךָ כְּבַתְחֻלָּה וְכוֹנֵן מִקְדָּשְׁךָ עַל מְכוּנֵינוּ. וְהִרְאֵנוּ בְּבִנְנוּ וְשִׁמְחָנוּ בְּתַקּוּנוֹ. וְהִשָּׁב שְׂכִינְתֶךָ לְתוֹכוֹ, וְהִשָּׁב כְּהַנִּים לְעַבְדוֹתָם וְלוֹוִיִּם לְדוֹכְנָם לְשִׁירָם וְלִזְמָרָם. וְהִשָּׁב יִשְׂרָאֵל לְנוֹיָהֶם. וּמִלְּאָה הָאֶרֶץ דְּעָה אֵת ה' לִירְאָה וְלֵאחֲבָה אֵת שְׁמֶךָ הַגְּדוֹל הַגְּבוּר וְהַנּוֹרָא אֲמֹן בֶּן יְהִי רְצוֹן. (ס"ת)

הַקְּדִישׁ לְעֵלוֹי הַנְּשֻׁמָּה: הַקְּדִישׁ הוּא שְׂבַח גְּדוֹל לְבוּרָא עוֹלָם עַל כֵּן יֵשׁ בְּזָה עֲלֵי נְשֻׁמָּה גְּדוֹל לְנִפְטָר בְּמִיחַד בְּזָה שְׁגוּרָם לְצַבוּר לְעֵנוֹת אֲמֹן, שְׁהוּא עֲלֵי נְשֻׁמָּה גְּדוֹל עַד מְאֹד וְנַחַת רִחַן לְנְשֻׁמָּה. מִלְּכַד מַה שְׁמַצִּיל אֵת הַנְּפִטָר מִדִּינָה שֶׁל גִּיהֵנָם. מַעֲלָה אוֹתוֹ בְּדַרְוֹת נּוֹסְפוֹת בְּגַן עֵדֶן כִּי חַיִּים שְׁתַּב לּוֹמֵר כָּל לַיִל שֶׁבַת קְדִישׁ אִפִּילוֹ אַחַר מֵאָה שָׁנָה שְׁעוּלָה מַעֲלָה מַעֲלָה, וְעִי"ע פְּלָא יוֹעֵץ.

מַעֲלַת לִימוּד הַזוֹהַר לְעֵלוֹי הַנְּשֻׁמָּה: כְּתַבוּ הַמְּקַבְּלִים: לִימוּד הַקְּבֵלָה וְהַזְהַר (תּוֹרַת הַרְשָׁבִי) יֵשׁ בּוֹ תוֹעֲלַת לְנְשֻׁמָּה יוֹתֵר מִשְׁאָר לִימוּדִים. כִּי לְכֵן נִקְרָא זוֹהַר שְׁהוּא מְזוּהָר הַנְּשֻׁמָּה... וּבְיוֹם שְׁבַת קוֹדֵשׁ שְׁשֻׁעָה אַחַת לִימוּד הַזוֹהַר"ק שְׁוֹהָ אֶלְךָ שָׁנָה, וּבְשִׁמְחָה מְלִיּוֹן שָׁנָה עֲלֵי הַשְּׁתַּדָּל יוֹתֵר בְּלִימוּד הַזוֹהַר"ק כִּי הוּא מְבַחֲנֵת הַיּוֹם, קְדוֹשׁ הוּא לֵאלֹהֵינוּ... וּמָה גְּדוּלָּה מַעֲלַת לִימוּד הַזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ בְּגִבְהֵי מְרוֹמִים וּבְמִיחַד בְּיוֹם הַקְּדוֹשׁ יוֹם הַשְּׁבַת שְׁאִין עֲרָף לְהַשְׁתַּדָּל, וּבּוֹדָאֵי לִימוּדוֹ עֲדַ עֲלֵנוּ נְשֻׁמָּת אֲבִיו אוֹ אֲמוֹ ע"ה, אִין קוֹץ לְמַעֲלָתוֹ וְאִין קוֹץ לְעֵלוֹי נְשֻׁמָּת אֲבִיו אוֹ אֲמוֹ ע"ה, וּמַעֲטָרִים לְנְשֻׁמָּה בְּעֲטָרָה וּלְבוּשׁ מִיחַד בְּזִכּוֹת לִימוּדוֹ. וְכֵן לְחִמּוֹ וְחִמּוֹתוֹ ע"ה (עֲשֵׂה כַב הַיִּשָּׁר) וְהִנֵּה שִׁכְרוּ אֲתוֹ, כְּפוּל וּמְכַפֵּל שְׁבַעֲתַיִם. בְּכַחֲנֵת מְכַבֵּד בְּמוֹתוֹ וְכו', (עֲשֵׂה פְלָא יוֹעֵץ עֲרָה כְּפוּד אֵב נָאִם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יְתַגְדַּל וְיִתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (מא) בְּעֶלְמָא דִּי בְרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מִשִּׁיחָהּ. (מא) בְּחַיִּיכוֹן וּבַיּוֹמִיכוֹן וּבְחַיִּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאָמְרוּ אָמֵן: (מא) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעֵלְמַם
וְלְעֵלְמֵי עֵלְמֵיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְרִידָהּ הוּא. (מא) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאָמְרוּ אָמֵן: (מא) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמוּדֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמוּדֵי תַלְמוּדֵיהוֹן דְעַסְקִין בְּאוּרִיתָא קוּדְשָׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הָדִין וְדִי כְּכַל אַתְר וְאַתְר, יְהֵא לְנָא וְלֵהוֹן וּלְכוּן חֲנָא וְחֲסָדָא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאִרֵי שְׁמֵיָא וְאַרְעָא וְאָמְרוּ אָמֵן: (מא) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמֵיָא,
חַיִּים וְשֹׁבַע וַיְשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאְלָה וְסִלְיָהּ וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (מא) עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (מא)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמַצּוֹתָיו חֲפִיז מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּס וַיַּחְמוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁוֹ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"ט). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפָּטֵר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאִרִיָּה שְׁמֵיָא
וְאַרְעָא. מְלֻךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיַּחְוִס וַיַּחְמוּל עָלָיו. מְלֻךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבְסִתְרֵהּ אֲהֵלוֹ לְחֻזוֹת בְּנוּעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוֹ. וְלִקְצֵן הַיַּמִּין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וַיַּצְרוֹר
בְּצִרוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נְחֻלָּתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדִכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חֵיל מִי וּמִצָּא, וְרַחֵק מִפְּנִינִים מְכָרָה: שְׁקֵר הַחֵן וְהַבֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעְרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּס וַיַּחְמוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁוֹ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"ט). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנָהּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפָּטֵר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמֵיָא וְאַרְעָא. הַמְלֻךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּס וַיַּחְמוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלֵיהָ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדִכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

קדיש דרבנן - נסח ספרד (חסיד)

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיוכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרוםם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעש"ת ולעלא מקל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבתתא ונחמתא. דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידהון ועל כל תלמידי תלמידהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא חנא וחסדא ורחמי וחיי אריכי ומוזני ריחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומו הוא ברחמי ועשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אגא ה' מלא רחמים אשר בריך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהשיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה וכונה בחזרה ובשמה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים בכבוד ויננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותה מחבוט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לדשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרורה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אגא ה' מלא רחמים אשר בריך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהשיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה וכונה בחזרה ובשמה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים בכבוד ויננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותה מחבוט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לדשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרורה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

המשפחה שלם יחדיו בזהר הרקיע

ספר
אור
הזוהר
החדש

בו יבואר גודל החיוב ללמוד וללמד
הזוהר הקדוש והתיקונים והכמות האמת שחיבר
התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי זיע"א
שבו גילה סודות נפלאים אשר בתורתו ושמותיו הקדושים בהם העולם קיים
ועל ידי זה תמלא הארץ דעה את השם באמונה

◆ בזהר דא יפקון מן גלותא ברחמי ◆

עיר וקדיש מין שימא נודת - בי לא תש-ביה מפני זרעו

שנת רבי שמעון ב"ן יוחאי (עם הר' תיבות) תשס"ט
הוצאה המישית עם הוספות ותיקונים
חודש מנחם אב תשס"ט לפ"ק - עיה"ק בית שמש טובב"א